

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/83/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120010690
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2120010690.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov Mgr. Pavla Macháča a JUDr. Rudolfa Botta, v trestnej veci obžalovaných: 1/ A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. XXXX/X, C., 2/ A. E., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. F. XXXX/XX, C., 3/ A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. XXXX/X, C., 4/ G. H. I., J., nar. XX.XX.XXXX v J., trvale bytom K. XXX/XX, L., 5/ M. M., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom M. E. J. XXX, pre prečin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1 Trestného zákona účinného od 06.08.2024 (ďalej len Trestný zákon) a iné, o odvolaniach prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava a obžalovanej M. M. proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 18.02.2025, č. k. 6T/22/2020-1238, na verejnom zasadnutí konanom v Trnave dňa 11.03.2026, takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok v jeho oslobodzujúcej časti vo vzťahu k obžalovaným A. B., A. E., A. B. a G. H. I., PhD. a vo výroku o treste vo vzťahu k obžalovanej A. B. zrušuje v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku sa vec vracia okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

II. Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovanej M. M. zamietá.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Trnava (ďalej len okresný súd) rozsudkom 18.02.2025, č. k. 6T/22/2020-1238, ku skutku v bode 1/ oslobodil obžalovanú A. B. a obžalovanú A. E. podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku, ku skutku v bode 2/ oslobodil obžalovanú A. B. a obžalovaného A. B. podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku, ku skutku v bode 3/ oslobodil obžalovanú A. B. a obžalovanú G. H. I., J. podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku a v skutku v bode 4/ uznal za vinné obžalovanú A. B. ako pomocníka podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona a obžalovanú M. M. za prečin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, na skutkovom základe v bode 4/ A. B., napriek tomu, že už nebola konateľkou spoločnosti ALDIMENZO s. r.o., IČO: 46 107 291, so sídlom na adrese Šafárikovo námestie 7, Bratislava so sídlom poslednej reálnej prevádzky podnikania na adrese Trstínska cesta 9, Trnava, ani osobou zodpovednou za riadne plnenie odvodových povinností tejto spoločnosti, využitím skutočností, že naďalej disponovala Grid kartou a prihlasovacími údajmi do elektronického systému Sociálnej poisťovne, predstierajúc oprávnenie naďalej konať v mene tejto spoločnosti, zaslala elektronicky z presne nezisteného miesta dňa 18.05.2017 do Sociálnej poisťovne, pobočka Trnava, registračný list fyzickej osoby - prihlášku, ktorou spätne prihlásila M. M. ako zamestnanca spoločnosti ALDIMENZO s. r. o. s deklarovateľným pravidelným príjmom od 01.05.2015 do 30.06.2016, a to aj napriek tomu, že vedela, že pracovný pomer M. M. bol len predstieraný v snahe vylákať dávku sociálneho poistenia, pričom M. M. u tohto zamestnávateľa v skutočnosti nepracovala, a dňa 29.05.2017 zaslala za ňu ako za zamestnanca odhlášku, pričom M. M. podala žiadosť o materské z poistného vzťahu zamestnanca zo dňa 15.05.2017, ktorá bola doručená Sociálnej poisťovni, pobočka

Trnava, dňa 23.06.2017, aj napriek tomu, že vedela, že v spoločnosti ALDIMENZO s. r. o. nikdy nepracovala, a preto v skutočnosti nespĺnila základnú podmienku pre nárok na nemocenskú dávku - materské, a to dosiahnutie minimálnej doby nemocenského poistenia 270 dní v posledných dvoch rokoch pred pôrodom, na základe čoho Sociálna poisťovňa, pobočka Spišská Nová Ves zohľadnila aj jej dobu zamestnania u zamestnávateľa ALDIMENZO s. r. o. a v takto vyvolanom omyle, že M. M. splnila podmienku dosiahnutia minimálnej doby nemocenského poistenia 270 dní, vydala rozhodnutie č. XXX-XXXXXX-XXXX/XXXX zo dňa 19.07.2017, ktorým M. M. priznala nárok na nemocenskú dávku - materské, a tú jej v období od 15.05.2017 do 31.07.2017 vyplatila v celkovej výške 861,10 eur, s tým, že ďalšia výplata dávky bola pozastavená, voči rozhodnutiu o priznaní materskej dávky podala M. M. odvolanie požadujúce prehodnotenie sumy dávky o vymeriavacie základy u zamestnávateľa ALDIMENZO s. r. o., pričom v prípade nepozastavenia dávky a jej vyplatenia podľa deklarovanych vymeriavacích základov u zamestnávateľa ALDIMENZO s. r. o. by nemocenská dávka - materské bola za obdobie od 15.05.2017 do 13.01.2018 vyplatená v celkovej výške 10.625,60 eur, čím by bola Sociálnej poisťovni, pobočka Trnava spôsobená celková škoda vo výške 10.625,60 eur

2. Okresný súd za to obžalovanej A. B. uložil podľa 225 ods. 1 Trestného zákona s prihliadnutím na § 36 písm. p) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 56 ods. 1 Trestného zákona, peňažný trest vo výmere 2.500,- (dvetisícpäťsto) Eur. Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol obžalovanou úmyselne zmarený, jej bol ustanovený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) mesiace.

3. Okresný súd za to obžalovanej M. M. uložil podľa 225 ods. 1 Trestného zákona s prihliadnutím na § 36 písm. j), písm. p) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 56 ods. 1 Trestného zákona, peňažný trest vo výmere 2.000,- (dvetisíc) Eur. Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol obžalovanou úmyselne zmarený, jej bol ustanovený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) mesiace.

4. Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní sa prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava (ďalej len prokurátor) si ponechal lehotu na podanie odvolania, obžalovaná A. B. po porade s obhajcom si ponechala lehotu, obžalovaná H. I. po porade s obhajcom sa vzdala práva na podanie odvolania, obžalovaný A. B. sa vzdal práva na podanie odvolania.

5. Prokurátor v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie voči vyhlásenému rozsudku do výroku o vine obžalovanej A. B., obžalovanej A. E., obžalovaného A. B., obžalovanej G. H. I. v ich neprospech. V zákonom stanovenej lehote taktiež podala odvolanie obžalovaná M. M. voči výroku o vine. Obžalovaná A. B. v zákonom stanovenej lehote nepodalala odvolanie.

6. Prokurátor následne doručil okresnému súdu dňa 25.04.2025 písomné odôvodnenie podaného odvolania v ktorom uviedol, že sa nestotožňuje s napadnutým rozsudkom pokiaľ ide o posúdenie viny obžalovaných A. B., A. E., A. B. a G. H. I., J.. Prokurátor uviedol, že okresný súd po zhodnotení všetkých na hlavnom pojednávaní vykonaných dôkazov dospel k záveru, že ohľadom skutkov v bode 1/ až 3/ obžaloby nebolo bez akýchkoľvek rozumných pochybností dokázané, že tieto spáchali skutočne obžalovaní B., E., I. a B. a tiež dospel k záveru, že nebolo možné jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností ustáliť, že obžalovaní prácu pre zamestnávateľa nevykonávali. Na rozdiel od vyššie uvedeného záveru okresného súdu prokurátor uviedol, že z vykonaného dokazovania vyplynulo spáchanie skutkov tak ako sú popísané v obžalobnom návrhu. Obžalovaná A. B., ktorá bola konateľkou spoločnosti ALDIMENZO s.r.o., od roku 2015 už fakticky nevykonávajúcej obchodnú ani výrobnú činnosť, spätne prihlasovala na sociálne poistenie do systému Sociálnej poisťovne ako zamestnancov tejto spoločnosti ostatných obžalovaných, pričom deklarované pracovné pomery boli len predstierané s cieľom vylákania dávok sociálneho poistenia, kedy tieto osoby žiadnu prácu pre spoločnosť nevykonávali. V prvom rade je neprehliadnuteľné, ako bolo už uvedené, že obžalovaná A. B. prihlasovala ostatných obžalovaných ako zamestnancov do Sociálnej poisťovne spätne a dokonca obžalovanú G. H. I., J. v čase, keď už táto bola tehotná. Prokurátor uviedol, že je dôležité zistenie, že v prípade všetkých takto spätne prihlásených obžalovaných došlo v nasledujúcom období k podaniu žiadosti o dávku do Sociálnej poisťovne. Podozrenie je teda umocnené tým, že sa nejednalo iba o jeden prípad, ale týkalo sa to viacerých osôb, u ktorých bol totožný postup, kedy na spätné prihlásenie nadväzovalo uplatnenie nároku na dávku v Sociálnej poisťovni. Tým, že sa uvedené týkalo nie jednej, ale hneď viacerých osôb, sa významne oslabuje pravdepodobnosť toho, že sa jednalo iba o nejakú zhodu okolností resp. náhodné konanie.

7. Prokurátor ďalej poukázal, že významnou skutočnosťou je to, že napriek spomenutému prihláseniu obžalovaných do Sociálnej poisťovne, už ale odvody na sociálne poistenie za týchto zamestnancov odvádzané neboli. Zároveň žiaden z obžalovaných nevystupoval ako zamestnanec spoločnosti ALDIMENZO s.r.o. pred ostatnými inštitúciami, teda títo vystupovali ako zamestnanci uvedenej

spoločnosti výlučne len čo sa týka systému Sociálnej poisťovne. Prihlásenie výlučne do systému Sociálnej poisťovne preto odôvodnene už v tom čase založilo podozrenie z možného protiprávneho konania s cieľom neskoršieho profitovania cez získanie v budúcnosti dávok sociálneho poistenia, ktoré podozrenie bolo aj potvrdené tým, že napokon obžalovaní B., E., I. aj uplatnili taký nárok voči Sociálnej poisťovni. Obžalovaní neboli prihlásení na zdravotné poistenie a toto za nich prirodzene nebolo odvádzané. Za obžalovaných neboli podávané prehľady o zrazených a odvedených preddavkoch z príjmov zo závislej činnosti ani hlásenia o vyúčtovaní dane a o úhrne príjmov zo závislej činnosti. Obžalovaní si v daňových priznaniach uvádzali príjem len od iných zamestnávateľov, ktorý vedeli zdokladovať (príjem od spoločnosti SZT- STROJÁRNE, s.r.o. u obžalovanej G. H. I., J., príjem od spoločnosti FIT PLUS, spol. s r.o. u obžalovaného A. B., príjem od zamestnávateľa N. O. u obžalovanej A. E.), prípadne príjem zo samostatne zárobkovej činnosti, avšak príjem zo zamestnania v spoločnosti ALDIMENZO s.r.o. si žiaden z nich neuvádzal (pre úplnosť je nutné uviesť, že obžalovaná A. E. si príjem uviedla v dodatočnom daňovom priznaní, ale až po vznesení obvinenia), čím je len utvrdzovaná skutočnosť, že pracovné pomery boli fiktívne v záujme manipulácie s podmienkami na uplatnenie sociálnych dávok.

8. Prokurátor ďalej poukázal, že čo sa týka obhajoby obžalovaného A. B., že v daňovom priznaní neuviedol príjem od spoločnosti ALDIMENZO s.r.o., pretože to zabudol, táto obhajoba sa javí nevierohodná z dôvodu, že menovaný v daňovom priznaní nezabudol uviesť príjem od iného zamestnávateľa, pričom nešlo o väčší počet zamestnávateľov, kde by bolo opomenutie pochopiteľnejšie. Čo sa týka obhajoby obžalovanej G. H. I., J., že v daňovom priznaní neuviedla príjem od spoločnosti ALDIMENZO s.r.o., pretože nemala potvrdenie o príjme, táto obhajoba je v rozpore s tvrdením obžalovanej z prípravného konania, kedy dôvod nevedela uviesť. Čo sa týka obhajoby obžalovanej A. E., že v daňovom priznaní neuviedla príjem od spoločnosti ALDIMENZO s.r.o., pretože nemala potvrdenie o príjme, táto obhajoba sa javí ako nevierohodná, pretože obžalovaná síce podala dodatočné daňové priznanie, kde tento príjem zohľadnila, avšak bolo tomu tak až s odstupom dlhšieho času a na základe vznesenia jej obvinenia, do tohto momentu nepriznanie príjmu žiadnym spôsobom neriešila, ani dovtedy nekontaktovala obžalovanú A. B. za účelom zabezpečenia deklarovaneho potvrdenia o príjme, preto mám za to, že ani nebolo prvotne úmyslom obžalovanej A. E. uviesť v daňovom priznaní príjem od spoločnosti ALDIMENZO s.r.o..

9. Ďalej prokurátor uviedol, že v konaní bolo preukázané, že v období, kedy mali obžalovaní pracovať v spoločnosti ALDIMENZO s.r.o., bola táto spoločnosť neaktívnou, nevykonávajúcou podnikateľskú činnosť. Tento záver je dokumentovaný výpismi z účtov spoločnosti (z pohybov na účte vyplýva spravidla iba prijímanie nadmerného odpočtu DPH a vzájomné pohyby medzi spoločnosťou a obžalovaným A. B. resp. P. B., teda osobami spriaznenými so štatutárnou zástupkyňou, vytvárajúce dojem obratu na účte bez ekonomického opodstatnenia), ďalej správami bánk a výpismi z úverových účtov, kedy spoločnosť neplnila svoje úverové záväzky, od roku 2015 nepodávala daňové priznania k dani z príjmov právnických osôb ani účtovné závierky, pričom boli podávané len daňové priznania na DPH, kde si spoločnosť uplatňovala nadmerné odpočty s tým, že tieto nároky zanikli z dôvodu neumožnenia daňovej kontroly. Spoločnosť minimálne od októbra 2015 nepreberala poštu a sklad na Trstínskej ulici v Trnave, v ktorom mala spoločnosť skladovať tovar, resp. prevádzkovať kanceláriu, spoločnosť nemala v roku 2015 už k dispozícii. V súlade s takto zistenými skutočnosťami je aj výpoveď A. B. vo veci vedenej pod ČVS: ORP-523/2-VYS-TT-2017, že spoločnosť sa od začiatku venovala predaju papierenského sortimentu, avšak reálne nepodnikala od októbra 2015, spoločnosť v období mesiaca október 2015 až júl 2016 v podstate neexistovala a nemala žiadny majetok, zároveň na tomto mieste dodávam, že z predmetnej výpovede nie je ohľadom podnikania spoločnosti zrejme nič k tomu, že by spoločnosť mala prejsť od predaja papierenského sortimentu na iný typ podnikania v podobe obchodu so zdravou výživou.

10. Prokurátor poukázal, že webová stránka Q., na ktorej mal pracovať obžalovaný A. B. v prospech spoločnosti ALDIMENZO s.r.o., nebola nikdy oficiálne evidovaná na spoločnosť ALDIMENZO s.r.o. Podnikateľskú činnosť prostredníctvom e-shopu vykonáva iný subjekt (F. B.) so zverejnenými všeobecnými obchodnými podmienkami platnými od 15.04.2016. Za popísanej situácie, kedy bola spoločnosť ALDIMENZO s.r.o. v predmetnom období neaktívnou, nevykonávajúcou podnikateľskú činnosť, sa javí ako nepravdepodobné, aby sa v danom čase táto spoločnosť, ktorá sa predtým zaoberala obchodom s papierovým sortimentom, rozhodla venovať zdravej výžive a obchodu so zdravými doplnkami, čo spochybňuje akúkoľvek možnú spojitosť spoločnosti s touto stránkou a teda aj fakt, že obžalovaný A. B. deklarovane práce na webovej stránke vykonával v prospech spoločnosti. Z výsluchu obžalovaného A. B. pritom vyplynulo, že on sa vecami ako sú zdravá výživa zaoberá, napokon v čase deklarovaneho pracovného pomeru v spoločnosti ALDIMENZO s.r.o. mu plynul pracovný pomer v spoločnosti FIT PLUS, spol. s r.o. (kde pracoval už od roku 2012 do mája 2017), teda aj z tohto

hľadiska je dôvodné sa domnievať, že webová stránka fungujúca formou e-shopu bola vytváraná za účelom toho, aby sa v rámci nej realizoval obžalovaný A. B., nie spoločnosť ALDIMENZO s.r.o., pričom to, že navonok podnikateľskú činnosť prostredníctvom e-shopu vykonávala F. B., ktorá je manželkou obžalovaného A. B., možno odôvodniť tým, že ona disponovala príslušnou živnosťou. Prokurátor uviedol, že na základe uvedeného preto nerozporuje, že obžalovaný A. B. vykonával práce na danej webovej stránke fungujúcej formou e-shopu, avšak rozporoval, že by túto prácu vykonával pre spoločnosť ALDIMENZO s.r.o. Prokurátor uviedol, že nesúhlasí preto ani s obhajobou obžalovaného A. B., že jeho matka – obžalovaná A. B. mala prísť s myšlienkou založenia e-shopu, pretože ako bolo vyššie uvedené, tak spoločnosť ALDIMENZO s.r.o. s danou stránkou na rozdiel od obžalovaného A. B. nič nespájalo, zároveň pochybnosti vzbudzuje aj tvrdenie obžalovaného A. B., že v čase vykonávania prác z jeho strany mala mať obžalovaná A. B. záujem prostredníctvom spoločnosti ALDIMENZO s.r.o. vykonávať takýto typ podnikania, avšak už po skončení pracovného pomeru obžalovaného A. B. deklarovaný záujem stratila a tak sa rozhodla mu stránku prenechať. Vyššie spomenutá spojitosť stránky práve s osobou obžalovaného A. B. je zreteľne preukazovaná viacerými skutočnosťami, a to konkrétne tým, že spoločnosť Buges Web, s.r.o. pri tvorbe stránky komunikovala len s obžalovaným A. B., následne podnikateľskú činnosť prostredníctvom e-shopu vykonávala manželka obžalovaného A. B. a napokon bol dňa 10.01.2018 aj zmenený držiteľ domény na obžalovaného A. B., ktorý sa navyše v celom tom čase danou problematikou zdravej výživy zaoberal. Ako bolo uvedené, podnikateľskú činnosť prostredníctvom e-shopu vykonávala F. B., o čom svedčia všeobecné obchodné podmienky platné od 15.04.2016, pričom mám za to, že ju vykonávala práve od obdobia ako je uvedené v obchodných podmienkach. Preto platí, že v čase, kedy mal obžalovaný A. B. údajne vykonávať prácu pre spoločnosť ALDIMENZO s.r.o., tento e-shop fungoval s iným predávajúcim, čo neguje spojitosť spoločnosti ALDIMENZO s.r.o. s daným e-shopom, keď napokon aj samotný obžalovaný A. B. potvrdil, že v čase, kedy vykonával prácu, tak prevádzkovateľom stránky bola jeho manželka.

11. Taktiež v odvolaní prokurátor uviedol, že z výpovedí obžalovaných je zrejmé, že títo sa nevedeli vyjadriť k sídlu spoločnosti, k jej prevádzke, k predmetu podnikania, žiaden z nich nedoložil konkrétne výsledky svojej pracovnej činnosti, čo by minimálne v prípade obžalovanej A. E. malo byť s prihliadnutím na charakter deklarovanej práce (písanie článkov) dobre možné, nikto z nich neoznačil odberateľov spoločnosti ani nedoložil hodnoverné doklady o výplate mzdy, pričom všetci obžalovaní mali mzdu dostávať v hotovosti, hoci zo zabezpečených podkladov nevyplýva, že by spoločnosť mala reálny obrat a možnosti mzdu vôbec uhrádzať. Obžalovaná G. H. I., J., ktorá mala pre spoločnosť ALDIMENZO s.r.o. vykonávať prácu spočívajúcu v triedení príjmových a výdavkových dokladov, z týchto dokladov nezaregistrovala žiadneho obchodného partnera, ktorého by dokázala konkretizovať. Obžalovaní na podporu toho, že vykonávali prácu pre spoločnosť poukazujú na svoje pracovné zmluvy a tiež výplatné pásky, k čomu uvádzam, že v prípade, že by mali byť uvedené pracovné zmluvy a výplatné pásky pravdivé a odrážať reálny stav, potom by museli byť podložené aj už spomenutými výsledkami práce, zistením konkrétnych obchodných partnerov, ktorí by spoločnosti generovali tržby a ďalšími obdobnými skutočnosťami, avšak uvedené preukázané nebolo.

12. Prokurátor k absentujúcemu motívu na strane obžalovaných B., E., I. konat' tak ako sa im kládlo za vinu v obžalobe uviedol, že obžalovaná G. H. I., J. pri výsluchu potvrdila, že v lete 2016 zistila, že je tehotná, teda v danom čase si bola vedomá, že v blízkej budúcnosti bude žiadať o materské, pričom k jej spätnému prihláseniu do Sociálnej poisťovne došlo dňa 29.11.2016, teda v čase kedy už vedela, že je tehotná a bude o túto dávku žiadať, čím je daná spojitosť medzi takým prihlásením a následným uplatnením nároku na materské, k čomu ešte pristupuje tvrdenie poškodenej R. S. J., že ak by sa obžalovanej G. H. I., J. nezohľadnilo obdobie poistenia u zamestnávateľa ALDIMENZO s.r.o., tak by jej vôbec nevznikol nárok na materské, čo považujem za preukázateľne prítomný motív na strane menovanej konať tak ako sa jej kládlo za vinu v obžalobe. Čo sa týka obžalovaných B. a E. prokurátor uviedol, že medzi uzatvorením pracovnej zmluvy, prihlásením do Sociálnej poisťovne a uplatnením nárokov na dávky zo sociálneho poistenia uplynula doba niekoľkých mesiacov, avšak k tomu zdôrazňuje, že uvedené ešte nevyklučuje motív týchto obžalovaných konať tak ako sa im kládlo za vinu v obžalobe, pričom poukazuje, že obžalovaný A. B. ako aj obžalovaná A. E. mali v čase plynutia pracovného pomeru v spoločnosti ALDIMENZO s.r.o. uzatvorené iné pracovné pomery, pričom obžalovanému A. B. pracovný pomer v spoločnosti FIT PLUS, spol. s r.o. skončil 31.05.2017 a obžalovanej A. E. pracovný pomer u N. O. a v spol. OBORIL s.r.o. skončil dňa 10.03.2017, pričom až následne, po ukončení týchto pracovných pomerov, ktoré skončili neskôr ako ich pracovný pomer v spoločnosti ALDIMENZO s.r.o., si obžalovaný A. B. dňa 24.07.2017 a obžalovaná A. E. dňa 15.03.2017 uplatnili nároky na dávky sociálneho poistenia. Na základe uvedeného preto došlo k uplatneniu nároku z ich strany až s odstupom niekoľkých mesiacov tak, ako to uviedol súd, avšak v čase uplatnenia nároku z ich strany si museli byť vedomí, že pri posúdení

ich žiadostí budú vzaté do úvahy aj deklarované pracovné pomery v spoločnosti ALDIMENZO s.r.o., ktoré považuje za predstierané, čoho si menovaní pri podaní žiadosti zákonite tiež museli byť vedomí. Pracovné zmluvy, ako právne úkony, od ktorých bol odvíjaný vznik nároku na jednotlivé dávky a od ktorých bol odvíjaný vymeriavací základ, boli uzatvorené s cieľom vylákania dávok sociálneho poistenia, pričom v prípade obžalovaných A. E. a A. B. došlo týmto spôsobom k uvedeniu do omylu v otázke výšky ich vymeriavacieho základu pri uplatnení dávky sociálneho poistenia, v prípade obžalovanej G. H. I., PhD. bolo týmto spôsobom predstierané splnenie podmienky doby nemocenského poistenia potrebnej na uplatnenie nároku na materské.

13. Prokurátor na záver uviedol, že vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby Krajský súd v Trnave (ďalej len krajský súd) podľa § 321 ods. 1 písm. b), ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o oslobodení obžalovaných A. B. (v jej prípade aj vo výroku o treste), A. E., A. B. a G. H. I., PhD. a následne aby podľa § 322 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného poriadku vrátil vec Okresnému súdu Trnava ako súdu prvého stupňa, aby ju v tejto časti znovu prejednal a rozhodol.

14. Obžalovaná M. M. odôvodnila zahlásené odvolanie osobitným písomným podaním z 22.04.2025, doručeným okresnému súdu 23.04.2025. Odvolanie bolo podané proti výroku o vine, pretože s uvedeným výrokom nesúhlasí. Obžalovaná M. poukázala, že okresný súd v odôvodnení oslobodzujúcej časti napadnutého rozsudku správne teoreticky sa vysporiadal s potrebou unesenia dôkazného bremena obžaloby vo vzťahu k dokazovanému a tvrdenému a tiež aj k nepriamym dôkazom vedúcim k podozreniu, avšak nevytvárajúcim dostatočný podklad pre uznanie viny obžalovaných. Okresný súd vychádzal pri obžalovanej M. iba z reľaze nepriamych dôkazov. K nepresnostiam v jej výpovedi prispela dlhá doba a skutočnosti spred 4 rokov už nevedela uviesť presne a s odstupom času si všetko nemusela pamätať. Obžalovaná sa nestotožňuje s tvrdením okresného súdu v tom, že v čase jej zamestnania v spoločnosti Aldimenco, mala byť predmetná spoločnosť neaktívna. Okresný súd sa nesprávne vysporiadal so skutočnosťou ohľadne umiestnenia skladu na ulici Trstínskej ceste v Trnave, pretože obžalovaná nevypovedala, že presne v období trvania pracovného pomeru mal mať sklad sídlo na Trstínskej ulici, ale opakovane sa ten sklad menil a mohla mať sklad aj obžalovaná B. doma. Obžalovaná M. uviedla, že skutočnosť ako obžalovaná B. evidovala svoju zamestnankyniu a viedla ju v interných zoznamoch nemôže byť na farchu zamestnanca. Na základe uvedeného nie je možné súhlasiť s úvahami okresného súdu o vine, pretože tento výrok sa neopiera o korešpondujúce výpovede obžalovaných. Taktiež z vykonaného dokazovania nie je zrejmé, že by sa jednalo o predstieraný pracovný pomer. Obžaloba vyčíslila škodu len hypoteticky a to odborom nemocenského poistenia poškodenej, obžalovaná by tak v spornom období poberala od štátu iný typ dávky a aká výška rodičovského príspevku by bola, na to nebol realizovaný prepočet. Obžalovaná M. uviedla, že obžaloba neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala, či skutok popísaný v obžalobe k nej je trestným činom, či sa stal a či je možné vyvodiť trestnú zodpovednosť voči obžalovanej. Obžalovaná M. poukázala, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je v rozpore s § 168 ods. 1 Trestného poriadku, nakoľko sa okresný súd nevysporiadal s obhajobou obžalovanej. Vzhľadom na uvedené navrhuje, aby bol napadnutý rozsudok v odsudzujúcej časti týkajúcej sa M. M. podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d) Trestného poriadku zrušený a aby krajský súd vo veci rozhodol rozsudkom podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku tak, že obžalovanú podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku spod obžaloby oslobodí, pretože nebolo jednoznačne dokázané bez akýchkoľvek pochybností, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaná stíhaná.

15. Obžalovaná Ing. H. I., J. sa prostredníctvom svojho obhajcu Mgr. Petrom Odehnalom, vyjadrila k podanému odvolaniu prokurátora, kde obhajca uviedol, že odvolanie prokurátora považuje za nedôvodné. Obhajca poukázal, že údajné konanie obžalovanej A. B. zostáva iba nepreukázanými domnienkami, z ktorých nemožno vyvodiť záver o vine. Skutočnosť, že spoločnosť Aldimenco nevykonávala žiadnu činnosť a že obžalovaná I. bola prihlasovaná na sociálne poistenie spätne nemôže znamenať, že pracovný pomer bol predstieraný, pretože o tom nebol v konaní vykonaný žiadny dôkaz. Z výpovede obžalovanej a listinných dôkazov vyplýva, že v uvedenom čase bola v pracovnom pomere k uvedenej spoločnosti a vykonávala prácu čo uviedla obžalovaná aj vo svojej výpovedi. Obhajca poukázal, že prihlásenie zamestnanca do Sociálnej poisťovne a do zdravotnej poisťovne je primárnou povinnosťou zamestnávateľa, pričom zamestnanec pri prihlasovaní a odhlasovaní nerobí žiadny úkon vo vzťahu k týmto inštitúciám. Taktiež zrazenie povinných odvodov zo mzdy a ich zaplatenie je povinnosťou zamestnávateľa a nie zamestnanca, a preto nie je možné niesť vinu za to aký postup zvolila spoločnosť Aldimenco. Nezahrnutie príjmu zo zamestnania v Aldimenco do daňového priznania k dani z príjmu za rok 2016 vysvetlila obžalovaná tým, že sa jednalo o menšiu položku a tiež jej nebolo doručené potvrdenie od zamestnávateľa, že dosiahla uvedený príjem. Nezahrnutie tohto príjmu do daňového priznania nemá relevanciu vo vzťahu ku skutkovej otázke, či pracovný pomer bol skutočný alebo fiktívny.

Výpoveď A. B. z inej trestnej veci, kde uviedla, že spoločnosť Aldimenco v danom čase bola neaktívna a nepodnikala je zavádzajúci argument, pretože táto výpoveď je nepoužiteľná v tomto konaní a A. B. sa bránila pred začatým trestným stíhaním, preto je jej obrana logická. K výsledkom pracovnej činnosti je pravdivé tvrdenie, že obžalovaná nedoložila žiadne výsledky práce, pretože vykonávala iba triedenie dokladov, a preto nie je možné doložiť výsledky pracovnej činnosti. Obžalovaná sa nestotožnila taktiež s tvrdením prokurátora o údajnom tehotenstve v čase výkonu pracovnej činnosti. Obhajca poukázal, že v žiadosti o materské obžalovaná neuvádzala, že bola zamestnaná v spoločnosti Aldimenco, k započítaniu obdobia zamestnania v spoločnosti Aldimenco dospela Sociálna poisťovňa na základe svojej vlastnej evidencie a nie na základe špeciálnej požiadavky obžalovanej. Vzhľadom na uvedené obhajca poukázal, že konanie obžalovanej nenapĺňa znaky žiadneho trestného činu ani iného protiprávneho konania, a preto považuje napadnutý rozsudok za správny a odvolanie prokurátora navrhuje podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť.

16. Obžalovaný A. B. zaslal vyjadrenie k odvolaniu prokurátora dňa 20.06.2025, v ktorom uviedol, že sa nestotožňuje s podaným odvolaním a považuje ho za nedôvodné. Rozhodnutie okresného súdu považuje za správne a zákonné, pretože okresný súd sa dostatočným spôsobom vysporiadal s vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní a dospel k jednoznačnému záveru, že nebola vina u neho preukázaná. Obžaloba nedokázala preukázať, že pracovný pomer bol fiktívny a že mal konať tak, že jeho úmyslom bolo v budúcnosti vylákať plnenie z rozpočtu Sociálnej poisťovne. Webová stránka nebola nikdy oficiálne evidovaná na spoločnosť Aldimenco, avšak to nevylučuje to, že si spoločnosť Aldimenco neobjednala a nefinancovala tvorbu tejto webovej stránky. Obžalovaný uviedol, že nesúhlasí s tvrdením, že by malo od júla 2016 dôjsť k zmene orientácie podnikania, pretože orientácia bola kúpa tovaru na účely jeho predaja konečnému spotrebiteľovi. Obžalovaný ďalej poukázal, že v jeho prípade absentuje motív a prokurátor tento motív dáva do súvislosti s domnienkou, že pracovný pomer bol fiktívny. Obžalovaný tiež poukázal, že ak Sociálna poisťovňa mala preukázané, že nebolo zaplatené poisťné, prečo mu nezamietla nárok na sociálne dávky, a tým chce poukázať na to, že Sociálnu poisťovňu v žiadnom prípade nemohol uviesť do omylu. Na záver uviedol, že z vykonaného dokazovania nevyplynulo, že boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu subvenčného podvodu a nebol preukázaný úmysel. Odôvodnenie odvolania prokurátora obsahuje len ničím nepreukázané domnienky a jeho názory, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní.

17. Obžalovaná A. B. zaslala vyjadrenie k odvolaniu prokurátora a k odvolaniu obžalovanej M. M. dňa 20.06.2025, v ktorom uviedla, že sa nestotožňuje s odvolaním prokurátora a považuje ho za nedôvodné, rozhodnutie okresného súdu považuje za vecne správne vo vzťahu k oslobodzujúcim výrokom. Okresný súd sa dostatočným spôsobom vysporiadal s vykonaným dokazovaním a dospel k jednoznačnému záveru o oslobodení. Z dokazovania vyplynulo, že všetci obžalovaní boli riadne zamestnaní v spoločnosti Aldimenco a počas celého prípravného konania ani konania pred súdom nebol produkovaný žiadny dôkaz o opaku, a preto nemožno hovoriť o fiktívnom zamestnaní. Skutočnosť, že si nesplnila povinnosť prihlásiť zamestnancov do Sociálnej poisťovne nemožno považovať za konanie s trestnou zodpovednosťou. Všetci obžalovaní od začiatku popierali akúkoľvek participáciu na úmyselnom konaní ktorého cieľom malo byť vylákatie dotácie. Odvolanie prokurátora navrhuje zamietnuť. K odvolaniu obžalovanej M. M. uvádza, že neboli produkované také dôkazy, ktoré by mohli viesť k odsúdeniu obžalovanej. Jej pracovný pomer nebol fiktívny a nemali žiadny zámer uviesť Sociálnu poisťovňu do omylu.

18. K odvolaniu prokurátora sa taktiež vyjadrila aj Sociálna poisťovňa dňa 26.05.2025, kde uviedla, že súhlasí s názorom prokurátora, že vykonané nepriame dôkazy vo svojej vecnej a časovej súvislosti poskytujú dostatočný podklad na vyvodenie záveru, že pracovné pomery obžalovaných zamestnancov boli v spoločnosti Aldimenco fiktívne. Z výpovedí jednotlivých obžalovaných nemožno ustáliť záver, že išlo o vykonávanie závislej práce v pracovnom pomere, od ktorého by bolo možné odvíjať platný poisťný pomer. V prípade obžalovaného B. a obžalovanej E. je potrebné zdôrazniť, že obaja mali počas trvania pracovného pomeru k spoločnosti uzatvorený súbežný pracovný pomer s iným zamestnávateľom. So spoločnosťou Aldimenco mali obaja uzatvorený pracovný pomer na 40 hodín týždenne a preto je otáznave, v akom časovom rámci v prípade ďalšieho pracovného pomeru vykonávali prácu. Zamestnávateľ nedisponoval žiadnou evidenciou dochádzky, ani inými podkladmi relevantnými pre výplatu miezd. Predložené pracovné zmluvy nemožno považovať za dôveryhodný doklad o pracovných pomeroch zamestnancov a nie je možné ani jednoznačne ustáliť, či tieto pracovné zmluvy neboli uzatvorené dodatočne, napr. v súvislosti s vykonaním kontroly Sociálnej poisťovne u zamestnávateľa. Rovnako sa stotožňuje s názorom prokurátora, že skutočnosť, že medzi uzatvorením pracovnej zmluvy a prihlásením do Sociálnej poisťovne a uplatnením nárokov uplynula doba niekoľkých mesiacov a to nemôže vylučovať motív obžalovaných. V prípade obžalovanej I. pracovný pomer v spoločnosti Aldimenco nadväzoval na

ďalší pracovný pomer a jej nárok na dávku materského sa posudzoval z obdobia dvoch rokov pred pôrodom, do ktorého spadalo aj obdobie poistenia, do ktorého spadalo aj obdobie poistenia v spoločnosti Aldimenco. Neobstojí argument, že ak si nárok na materské neuplatnila z pracovného pomeru u tohto zamestnávateľa, ale až nasledujúceho, nemožno preukázať úmysel čerpať dávky sociálneho poistenia z tohto pracovného pomeru, pretože uplynula doba niekoľkých mesiacov. Sociálna poisťovňa poukázala, že ak by sa obžalovanej predmetné obdobie poistenia u spoločnosti Aldimenco nezapočítalo, tak by nespĺnila zákonnú podmienku 270 dní poistenia. Pre vznik nároku na materské bolo rozhodujúce práve trvanie poistenia, keďže z poistenia u nasledujúceho zamestnávateľa dosiahla len 111 dní z celkovo potrebných 270 dní. Poistné pomery všetkých obžalovaných boli uzatvorené spätne, čo rozhodne nemožno hodnotiť ako ojedinelé pochybenie konateľky a zlyhanie ľudského faktora. Vzhľadom na uvedené považuje Sociálna poisťovňa obhajobu obžalovanej A. B. ako konateľky spoločnosti Aldimenco vo vzťahu k jej nedôslednosti a neplneniu zákonných povinností za účelovú.

19. K odvolaniu obžalovanej M. M. sa taktiež vyjadrila aj Sociálna poisťovňa dňa 28.05.2025, kde uviedla, že obžalovaná by nespĺnila nárok na materské, ak by sa nezapočítal pracovný pomer v spoločnosti Aldimenco, ale obdobie poistenia na základe dohody o brigádnickej práci študenta, avšak táto dohoda o brigádnickej práci študenta nezakladala účasť na povinnom nemocenskom poistení. Čo sa týka škody, rovnako bolo uvedené, že v prípade, ak by jej bolo materské vyplatené v plnej výške, bola by jej vyplatená suma 10.625,- Eur. Vo výroku rozhodnutia o materskom sa pritom uvádza, že materské sa priznáva v určitej výške od určitého dátumu najdlhšie do konca 28. týždňa odo dňa pôrodu ale nie dlhšie ako do konca 34. týždňa. Preto neobstojí argument obžalovanej M., že nie je možné sumarizovať škodu, pretože obdobie poberania dávky mohlo byť kratšie. Sociálna poisťovňa považuje za potrebné uviesť, že práve obžalovaná M., na základe podaného odvolania voči rozhodnutiu Sociálnej poisťovne zo dňa 19.07.2017, žiadala o prehodnotenie a posúdenie správnosti výšky materského tým, že spochybnila vykázané vymeriavacie základy. Dňa 27.11.2017 bola Sociálnej poisťovni doručená sťažnosť obžalovanej M. v súvislosti s výškou priznaného materského, kde poukázala sa svoje zamestnanie. Obžalovaná M. teda od okamihu doručenia rozhodnutia o vzniku nároku na materské aktívne vykonávala kroky smerujúce k tomu, aby jej zvýšené vymeriavacie základy dosiahnuté u spoločnosti Aldimenco boli zohľadnené pri výpočte materského. Na záver uviedla, že po kontrolnej činnosti v Sociálnej poisťovni, má za to, že v prípade všetkých obžalovaných išlo o fiktívne pracovné pomery, v ktorých nedochádzalo k vykonávaniu závislej práce obžalovanými ako zamestnancami pre zamestnávateľa, ktorý bol v čase ich registrácie len schránkovou firmou, bez reálneho sídla, nevykonával podnikateľskú činnosť ani nezverejňoval výsledky svojho hospodárenia. Obžalovaní boli na základe formálnych pracovných pomerov prihlásení spätne do Sociálnej poisťovne za účelom predstierania existencie poistného pomeru a následne si takto dosiahnuté obdobie sociálneho poistenia u spoločnosti Aldimenco vykážali v súvislosti s uplatnenými nárokmi na dávky sociálneho poistenia. Z tohto dôvodu je potrebné tieto skutky posudzovať vo vzájomnej časovej a vecnej súvislosti.

20. Spisový materiál bol Krajskému súdu v Trnave (ďalej len krajský súd) riadne predložený na rozhodnutie o odvolaniach obžalovanej M. M. a prokurátora 04.07.2025.

21. Za účelom prejednanja odvolania obžalovanej M. M. a odvolania prokurátora nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na deň 10.03.2026, na ktorý sa dostavili prokurátor, obžalovaná A. B., obžalovaný A. B., obžalovaná G. H. I., J., obžalovaná M. M., a ich právny zástupcovia obhajca Mgr. Peter Odehnal, obhajkyňa Mgr. Natália Fagová, obhajkyňa JUDr. Barbora Petrovič, nedostavila sa obžalovaná A. E. a poškodená Sociálna poisťovňa. Krajský súd uvedených obžalovaných a poškodenú Sociálnu poisťovňu upovedomoval o verejnom zasadnutí, a preto ich účasť nebola potrebná. Následne predsedníčka senátu vyhlásila uznesenie podľa § 293 ods. 5 Trestného poriadku sa verejné zasadnutie vykoná v neprítomnosti obžalovanej A. E.. Predsedníčka senátu vyhlásila uznesenie podľa § 294 ods. 2 Trestného poriadku sa verejné zasadnutie vykoná v neprítomnosti poškodenej Sociálnej poisťovne. Prokurátor v rámci konečného návrhu uviedol, že v plnom rozsahu poukazuje na odôvodnené odvolanie, s ktorým sa stotožňuje a navrhuje, aby krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. b), ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o vine obžalovanej A. B. (v jej prípade aj vo výroku o treste), obžalovanej A. E., obžalovaného A. B. a obžalovanej H. I. a následne aby podľa § 322 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného poriadku vrátil vec okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie a zároveň, aby podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovanej M. M. zamietol ako nedôvodné. Obhajkyňa Mgr. Natália Fagová za obžalovanú A. B. uviedla, že s odkazom na vyjadrenie obžalovanej A. B. navrhuje, aby odvolací súd odvolanie prokurátora zamietol ako nedôvodné postupom podľa § 319 Trestného poriadku a vo vzťahu k odvolaniu obžalovanej M. M. toto ponecháva na úvahe odvolacieho súdu. Obhajca Mgr. Peter Odehnal za obžalovanú H. I. uviedol, že sa pridrižiava písomného vyjadrenia k odvolaniu prokurátora a navrhuje, aby odvolací súd odvolanie prokurátora zamietol podľa

§ 319 Trestného poriadku. Obhajkyňa JUDr. Barbora Petrovič za obžalovanú M. M. uviedla, že plne poukazuje na písomné odôvodnenie odvolania a v súlade s ním navrhuje, aby odvolací súd postupom podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a vo veci sám rozhodol rozsudkom podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku tak, že obžalovanú podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodí spod obžaloby.

22. Podľa § 315 Trestného poriadku, o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

- a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo
- c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods.1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
- e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo
- f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 2 Trestného poriadku, ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku, odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

23. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaných odvolaní na to oprávnenými osobami - prokurátorom v neprospech obžalovaných a obžalovanej M. M. postupom podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov o oslobodení spod obžaloby u obžalovaných a taktiež aj výrok o vine a výrok o treste obžalovanej M. M. a obžalovanej A. B., proti ktorým bolo podané odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Na podklade takéhoto prieskumu zistil, že odvolanie prokurátora je v časti o výrokoch o oslobodení spod obžaloby obžalovaných A. B., A. E., A. B., G. H. I., J., dôvodné.

24. Krajský súd pripomína, že v odvolacom konaní sa na chyby odvolaním nevytýkané prihliada len vtedy, ak by zakladali niektorí z dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Také chyby však krajský súd odvolacím prieskumom nezistil.

25. Súčasne krajský súd na tomto mieste pripomína, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria vzájomnú jednotu, preto je nadbytočné, aby krajský súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery okresného súdu. Tiež platí, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument

odvolateľa, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov napadnutého rozsudku, ktorý sa preskúmava v odvolacom konaní.

26. Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku, súd môže vykonať aj dôkazy, ktoré strany nenavrhl. Strany majú právo nimi navrhnutý dôkaz zabezpečiť.

Podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

K výrokom o oslobodení obžalovaných spod obžaloby za skutky 1/ až 3/

27. Odvolací súd pri prieskume napadnutých výrokov ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, sa zamerá na skúmanie toho, či okresný súd vykonal všetky navrhované dôkazy, ktoré môžu prispieť k objasneniu stíhaných skutkov, či pri hodnotení vykonaného dokazovania bral do úvahy všetky relevantné a zároveň zákonné dôkazy, resp. skutočnosti z nich vyplývajúce, či tieto hodnotil samostatne, ako aj v ich vzájomných súvislostiach a či pri hodnotení dôkazov použil logicky správne postupy. Pokiaľ sú všetky uvedené aspekty tvorby rozhodnutia dodržané, nemožno súdu vytknúť správnosť záveru, ku ktorému došiel a to aj v prípade, ak by krajský súd sám vyhodnotil zistené skutočnosti iným spôsobom. Takto sa prejavuje zásada voľného hodnotenia dôkazov, vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

28. Voľné hodnotenie dôkazov sa opiera okrem iného tiež o povinnosť súdu vyhodnotiť všetky vykonané dôkazy bez zreteľa na to, či potvrdzujú, alebo vyvracajú tvrdenia účastníkov a v neposlednom rade tiež o zásady formálnej logiky. Zásada voľného hodnotenia dôkazov však má svoje limity. Súd je totiž pri hodnotení dôkazov viazaný skutkovým stavom veci, a teda nie je prípustný eklektický a neopodstatnený výber dôkazov smerujúci k jednostranným záverom. Zásada voľného hodnotenia dôkazov je limitovaná požiadavkou nadväznosti medzi skutkovými zisteniami súdu získanými v procese dokazovania, úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi. (viď. III. ÚS 332/2009).

29. Pri hodnotení jednotlivých dôkazov je potrebné zaoberať sa závažnosťou (vylúčenie dôkazov, z ktorých nie je možné odvodiť informácie o predmete dokazovania), vierohodnosťou (najmä existencia pomeru k páchatelovi a schopnosť vnímať a reprodukovať prežité udalosti) a pravdivosťou (či je obsah vykonaného dôkazu jednotlivo aj v súhrne s ostatnými dôkazmi pravdivý) jednotlivých dôkazov a zároveň uviesť, čo z dôkazov ku stíhanej trestnej činnosti vyplýva, v akej kvalite, a ktoré dôkazy preukazujú tú - ktorú dokazovanú skutkovú okolnosť. Ak má súd vyhodnotiť vierohodnosť dvoch v podstatných bodoch odlišných dôkazov, nemôže nevierohodnosť jedného z tých dôkazov odôvodniť len okolnosťami, ktoré svedčia o vierohodnosti druhého dôkazu (viď. R 6/1970). Je nevyhnutné zamerať sa na skutočnosti, ktoré sú súčasťou skutkovej podstaty stíhaného trestného činu, nakoľko tieto majú primárny význam pre posúdenie, či sa obžalovaní trestného činu skutočne dopustili. Súd je tak povinný abstrahovať tie skutkové okolnosti, ktoré majú trestnoprávnu relevanciu a zrozumiteľne odôvodniť, či tieto skutočnosti boli v trestnom konaní preukázané, teda či prokurátor uniesol dôkazné bremeno. Je však potrebné vyvarovať sa domnienkam a predpokladom, a v prípade ak zostane nejaká skutková okolnosť sporná, je potrebné aplikovať zásadu „in dubio pro reo“. Súd pri hodnotení pravdivosti a vierohodnosti výpovedí obžalovaných a poškodeného musí prihliadnuť k vnútornej štruktúre ich výpovedí, či si neodporujú v podstatných okolnostiach o ktorých vypovedali, k logickým súvislostiam o okolnostiach, o ktorých vypovedajú, či ich výpovede sú v súlade aj s ostatnými dôkazmi zadováženými v trestnom konaní, pričom nie menej podstatná bude aj okolnosť vzťahu obžalovaných a poškodeného. Taktiež je potrebné prihliadať na existenciu vlastného (často hmotného) záujmu na výsledku trestného konania, v prípade, že v trestnom konaní vyjde najavo motív a príčina (vyplývajúce, či už z pozitívneho alebo negatívneho pomeru medzi nimi), ktoré by mohli mať vplyv na tieto výpovede.

30. Náležité zistenie skutkového stavu je *conditio sine qua non* spravodlivého rozhodnutia vo veci. V rámci náležitého zisťovania skutkového stavu veci je potrebné s rovnakou starostlivosťou objasňovať okolnosti svedčiace proti obžalovaným, ako aj okolnosti svedčiace v ich prospech, aby bolo možné

vyniesť spravodlivé rozhodnutie. Za každých okolností je potrebné vec objasniť minimálne v takom rozsahu, aby bolo bez dôvodných pochybností zrejmé, že sa skutok stal, že vykazuje všetky znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu a v neposlednom rade, že žalovaný skutok spáchali práve obžalovaní alebo musia byť spod obžaloby oslobodení.

31. Pokiaľ ide o odvolanie prokurátora, toto smerovalo čo do výrokoch o oslobodení obžalovaných spod obžaloby. Krajský súd poukazuje, že prokurátor v odvolaní žiadne chyby konania pred súdom prvého stupňa nevytýkal a nenamietal ani rozsah vykonaného dokazovania, preto mu v tomto smere netreba dávať žiadne špecifické odpovede.

32. Odvolací súd na základe oboznámeného napadnutého rozsudku a oboznámeného odvolania prokurátora a odvolania obžalovanej M. M., vyjadrení obžalovaných a vyjadrení Sociálnej poisťovne dospel k záveru, že v danej veci je potrebné napadnutý rozsudok v oslobodzujúcej časti voči obžalovaným zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie a odvolanie obžalovanej M. M. zamietnuť ako nedôvodné.

33. Krajský súd sa stotožnil s odvolacími námietkami prokurátora. Prokurátor správne poukázal, že okresný súd sa v prípade daných obžalovaných v dostatočnej miere nevysporiadal so skutočnosťou, že prišlo v nasledujúcom období k podaniu žiadosti o sociálne dávky do Sociálnej poisťovne. K predmetným skutočnostiam sa okresný súd opomenul v potrebnom rozsahu vyjadriť v spojitosti s konaním jednotlivých obžalovaných. Krajský súd poukazuje, že je potrebné sa v ďalšom konaní vyjadriť aj ku skutočnosti týkajúcej sa toho, že za prihlásených obžalovaných - zamestnancov do systému Sociálnej poisťovne neboli odvádzané žiadne odvody, a títo zamestnanci nevystupovali ako zamestnanci uvedenej spoločnosti Aldimenco ani voči iným inštitúciám napr. zdravotnej poisťovni a iným, t. j. ani jeden z obžalovaných nebol prihlásený na zdravotné poistenie a neboli taktiež odvádzané žiadne odvody.

34. Krajský súd taktiež považuje za potrebné uviesť, že okresný súd sa v napadnutom rozsudku žiadnym spôsobom nevenoval odôvodneniu tej skutočnosti, že v predmetnom období, kedy mali obžalovaní pracovať pre uvedenú spoločnosť, daná spoločnosť Aldimenco už mala byť neaktívnou spoločnosťou nevykonávajúcou podnikateľskú činnosť. V danom smere absentujú úvahy okresného súdu týkajúce sa toho či spoločnosť Aldimenco reálne vykonávala podnikateľskú činnosť a či uzatvorené pracovné pomery možno považovať za reálne alebo fiktívne. Okresný súd v ďalšom konaní musí posúdiť a zaoberať sa aj ekonomickou aktivitou spoločnosti Aldimenco, pretože zodpovedanie týchto skutočností môže následne dať odpoveď na otázky či daná spoločnosť mohla zamestnávať zamestnancov na pracovný pomer, alebo išlo iba o fiktívne zamestnávanie.

35. Krajský súd poukazuje, že okresný súd musí zhodnotiť všetky vykonané dôkazy vo svojej vecnej a časovej súvislosti a jednoznačne ustáliť či sa jednalo o trestný čin a či ho spáchali obžalovaní. Okresný súd v ďalšom konaní taktiež musí ustáliť či vykonávaná práca obžalovaných napĺňa pojmové vymedzenie závislej práce v zmysle zákonníka práce.

36. Krajský súd taktiež poukazuje, že okresný súd sa v napadnutom rozsudku nedostatočným spôsobom vysporiadal s odôvodnením skutočností vyplývajúcich z výpovedí jednotlivých obžalovaných ohľadom toho, že sa nevedeli vyjadriť k sídlu spoločnosti, k jej prevádzke, k predmetu podnikania a či vykonávali závislú činnosť pre danú spoločnosť. Krajský súd zdôrazňuje, že pri jednotlivých obžalovaných je potrebné všetky tieto skutočnosti zdôvodniť individuálne s ohľadom na ich výpovede a ostatné vykonané listinné dôkazy.

37. Podľa názoru krajského súdu okresný súd nedostatočným spôsobom sa vysporiadal so závermi vyplývajúcimi z listinných dôkazov a jednotlivých výpovedí obžalovaných v danej trestnej veci ako na to poukázal prokurátor v podanom odvolaní. Okresný súd je povinný relevantným spôsobom vyhodnotiť skutočnosti vyplývajúce z vykonaných listinných dôkazov.

38. Ďalší rozsah dokazovania už ale krajský súd záväzným spôsobom určovať nebude, nakoľko by suploval úlohu okresného súdu, ktorý si sám musí uvážiť, či sa s diskrepanciami rozvedenými vyššie v texte bude možné vyrovnať na podklade už tých dôkazov, ktoré boli doposiaľ vykonané alebo bude potrebné niektoré dôkazy opakovať, či vykonať ďalšie dôkazy. Okresný súd totiž v zmysle ust. § 2 ods. 11 Trestného poriadku môže na správne ustálenie skutkového stavu vykonať aj dôkazy stranami nenavrnuté. Alternatívne, ak okresný súd dospeje k záveru, že navrhnuté dôkazy nie je potrebné vykonať, odmietne ich a svoje úvahy o odmietnutí bližšie rozvedie v odôvodnení meritórneho rozhodnutia. Nemenej dôležitou povinnosťou okresného súdu bude rozsudok aj náležitým spôsobom odôvodniť (§ 168 ods. 1 Trestného poriadku) tak, aby všetky skutkové i právne zistenia, závery a úvahy okresného súdu boli zrozumiteľné pre strany trestného konania a preskúmateľné v rámci odvolacieho konania (bude potrebné sa vysporiadať aj s námietkami prokurátora prednesenými v odvolacom konaní).

39. Na základe vyššie uvedeného krajský súd konštatuje, že skutkové zistenia okresného súdu sú nateraz neúplné, že sa okresný súd nevyrovnal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, v dôsledku čoho sú logicky dané aj pochybnosti o správnosti tých skutkových zistení, ktoré dosiaľ ustálil

ohľadom skutkov v bode 1/, v bode 2/ a v bode 3/. Uvedené zistenie viedlo krajský súd k tomu, že na verejnom zasadnutí postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol v zrušujúcej časti.

40. Úlohou okresného súdu po vrátení veci bude znova prejednať a rozhodnúť, rešpektujúc pritom ust. § 327 ods. 1 Trestného poriadku, v zmysle ktorého je súd, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd. Zároveň bude okresný súd povinný rozsudok zákona zodpovedajúcim spôsobom odôvodniť (§ 168 ods. 1 Trestného poriadku) tak, aby všetky skutkové i právne zistenia, závery a úvahy okresného súdu boli zrozumiteľné pre strany trestného konania a preskúmateľné v rámci prípadného odvolacieho konania.

K odsudzujúcemu výroku o vine a treste obžalovanej M. M.

41. Krajský súd uvádza, že v dvojnásťročnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria vzájomnú jednotu, preto je nadbytočné, aby krajský súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery okresného súdu ohľadom uznania viny obžalovanej M. M. a obžalovanej A. B.. Tiež platí, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument odvolateľa, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov napadnutého rozsudku, ktorý sa preskúmava v odvolacom konaní.

42. Súčasne je potrebné pripomenúť, že v trestnom konaní nie sú súdy povinné dať odpoveď na všetky námietky uplatnené obžalovanou, ale len na tie, ktoré sú kľúčové pre posúdenie veci v otázke viny. Inak vyjadrené, súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je právo obžalovanej na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Konajúci súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obžalovanou M. M., ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov trestnej veci uvádzaných obžalovanou. Krajský súd je toho názoru, že rozsudok okresného súdu v spojení s rozhodnutím krajského súdu takéto odpovede obžalovanej poskytli.

43. Krajský súd považuje za potrebné zhrnúť, že o spáchaní skutku v bode 4/ obžalovanou M. M. a obžalovanou A. B. v danom mieste a čase nemal ani krajský súd najmenšie pochybnosti. Kľúčovými dôkazmi v tomto smere je skutkové zistenie, že obžalovaná prácu v spoločnosti Aldimenzo nevykonávala. Krajský súd sa v plnom rozsahu stotožnil s úvahami okresného súdu ohľadom toho, že pracovný pomer obžalovanej M. M. bol len fiktívny a predstieraný, ktorý nevykazoval žiadne znaky závislej práce v zmysle pracovno-právnych zákonných ustanovení. Okresný súd k uvedeným záverom dospel logickým spôsobom z reťaze vykonaných nepriamych dôkazov.

44. Okresný súd logickým spôsobom odôvodnil otázku viny obžalovanej M. M. a obžalovanej B., kde podrobne rozobral ich výsluchy ohľadom pracovnej náplne, pracovnom čase, prípadných odberateľov s ktorými mala komunikovať. Taktiež okresný súd podrobne odôvodnil obdobie trvania pracovného pomeru a podnikateľskej činnosti spoločnosti Aldimenzo ohľadom ekonomickej aktivity resp. neaktivity. Dané skutočnosti vyplynuli aj z absencie akýchkoľvek príjmov z výkonu podnikateľskej činnosti a zo samotného tvrdenia obžalovanej B.. Okresný súd správne zhodnotil aj samotnú výpoveď obžalovanej M. M. keď uviedla, že v čase trvania pracovného pomeru mala spoločnosť sklad na Trstínskej ceste, pričom aj toto tvrdenie sa preukázalo ako nepravdivé, keďže nájomný vzťah bol ukončený k 31.12.2014, t. j. ešte v čase kedy pracovný pomer nemal ani vzniknúť. Krajský súd zdôrazňuje, že obžalovaná M. M. nebola ani evidovaná v stave zamestnancov čo vyplývalo z protokolu Sociálnej poisťovne o vykonanej kontrole. Obžalovaná mala byť zamestnaná v období od 01.05.2015 do 30.06.2016, avšak Sociálna poisťovňa vykonávala kontrolu za obdobie od 01.06.2016, pričom v mesiaci jún 2016 spoločnosť Aldimenzo zamestnávala len dvoch zamestnancov a obžalovaná M. v zozname uvedená nebola. Krajský súd sa stotožnil s úvahami okresného súdu v tom, že ani z ďalších listín vykonaných na hlavnom pojednávaní nevyplýva - konkrétne rekapitulácia miezd, výplatná listina zamestnancov, zoznam zamestnancov, ktorým bola mzda vyplatená - že by ju zamestnávateľ Aldimenzo registroval vo svojich interných zoznamoch ako zamestnanca, ktorému by vyplácal mzdu, alebo ju registroval pre účely sociálneho poistenia.

45. Z uvedených skutočností aj krajský súd môže ustáliť, že objektívne obžalovaná M. M. nemohla vykonávať prácu, ktorú podľa vlastných tvrdení vykonávať mala, keďže takúto obchodnú činnosť spoločnosť už nevykonávala. Navyše ju spoločnosť Aldimenzo ani nevedla ako svoju zamestnankyňu keďže ju ani neuviedla za kontrolované obdobie v zozname, ktorý bol predložený Sociálnej poisťovni,

teda zamestnávateľ navonok vôbec neoznačil obžalovanú M. M. ako osobu, ktorú by v rozhodnom období zamestnával.

46. Krajský súd poukazuje tiež na skutočnosť, že obžalovaná A. B. vykonala úkony prihlásenia a odhlásenia obžalovanej M. M. do Sociálnej poisťovne v čase, kedy obžalovaná A. B. ani nebola konateľkou spoločnosti Aldimenzio. Z čoho možno jednoznačne ustáliť, že obžalovaná A. B. ani nemala zákonné oprávnenie konať za spoločnosť Aldimenzio. Zo sumáru vykonaného dokazovania mal aj krajský súd jednoznačne ustálené, že obžalovaná M. M. uzatvorila so spoločnosťou A., za ktorú konala obžalovaná A. B. len fiktívny, predstieraný pracovný pomer, ktorý vzhľadom na ďalej uvedené okolnosti mal vytvoriť predpoklady na vyplatenie dávky - materskej, na ktorej nárok by jej inak bez označeného pracovného pomeru v spoločnosti Aldimenzio nevznikol. Dané skutočnosti vo svojom vyjadrení k podanému odvolaniu obžalovanej M. M. uviedla aj Sociálna poisťovňa, kde poukázala na zákonné podmienky pre získanie materských dávok zo Sociálnej poisťovne.

47. Okresný súd správne v odôvodnení napadnutého rozsudku po obsahovej stránke všetky dôkazy nielen podrobne rozviedol, ale ich aj správne vyhodnotil.

48. Trest ako taký je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchateľa a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchateľa si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchateľa. Záver súdu o možnosti nápravy páchateľa musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchateľov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

49. Trest je aj jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t. j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchateľa a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchateľmi.

50. V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a intenzita trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu.

51. Pokiaľ ide o druh a výmeru uloženého trestu, krajský súd sa stotožnil s právnym názorom okresného súdu, že v danom prípade u obžalovanej M. M. bolo vhodné ukladať peňažný trest vo výške 2.500,- Eur. Taktiež sa krajský súd stotožnil aj so zistenou poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. j) Trestného zákona a taktiež s poľahčujúcou okolnosťou § 36 písm. p) Trestného zákona a to najmä vzhľadom na dĺžku trestného konania, ktorú nezavinila obžalovaná. Okresný súd výšku peňažného trestu uložil správnym a zákonným spôsobom, keď zohľadnil aj majetkové pomery obžalovanej M. M.. Takto uložený peňažný trest považuje krajský súd za zákonný, primeraný a spravodlivý, ktorý splní svoju funkciu nielen z hľadiska individuálnej, ale aj generálnej prevencie a zároveň morálne odsúdi konanie obžalovanej M. M.

52. Krajský súd zrušil výrok o treste vo vzťahu k obžalovanej A. B. za predmetný skutok v bode 4/, tak úlohou okresného súdu bude v ďalšom konaní zohľadniť všetky skutočnosti nevyhnutné pri ukladaní trestu.

53. Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne (§ 163 ods. 4, § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.